

[Albertsen.]

stille os, kan vi fremme eller hæmme gennem lovgivningen. I den forbindelse kan jeg sige, at de muligheder, der eksisterer i den nuværende skattelovgivning, reelt betyder et provenutab for statskassen på over 1 mia kr., altså i og for sig et beløb, som også skulle indregnes, når vi taler om de indirekte udgifter i forbindelse med pensionsordninger.

Dagens og ikke mindst morgendagens pensionister ønsker et højere levestandard end det, der i dag er gældende for de fleste pensionister.

Som ordfører for socialdemokratiet vurderer jeg ministerens aktuelle forslag som udtryk for en klart lighedsfremmende socialpolitik. Boligbelastningen bliver ens, pensionerne bliver ens, uanset ægteskab, og en højere ydelse bliver givet til alle. Socialdemokratiet ønsker et ensartet, solidarisk pensionssystem, og vi føler os overbevist om, at de aktive årgange gerne vil yde deres bidrag hertil.

Med det materiale, der nu er stillet til vor rådighed, og med denne debat som udgangspunkt vil det være overmåde sympatisk og tilfredsstillende, om der kan føres en bred, folkelig debat landet over om disse problemer, således at vi kan få en ganske klar fornemmelse af befolkningens holdning til fremtidens pensionssystem.

Jørgen Junior (FP):

I går så jeg fjernsyn. En stærk personlighed med klare, ærlige og idealistiske øjne talte om demokratiet. Den pågældende er en af dem, der nyder godt af samfundets høje pensioner til de få, men det må være et rent træf, at det ikke er lykkedes denne ansvarsbevidste person at få fjernet de pensionsmæssige uligheder i samfundet. Man følte, hvorledes det var en mand, der talte solidaritetens sprog, da han sluttede sin statsmandsagtige og klarsynede beskrivelse af landets situation med en opfordring: Lad os vise hinanden tillid!

Ganske forbavset blev jeg, da en klog kvinde i min omgangskreds brød ud i en meget, meget hård og kold konstatering: Det var jo som det syvende comeback i Skagens forsamlingshus, sagde hun, det er ikke godt at vide, hvor mange der hopper på det ordskvalder.

Fortryllelsen var brudt, og jeg kom formådeligt nok til at sammenligne den idealistiske, solidarisk indstillede, store statsmands udtalelser med noget af det ordskvalder, der er sagt i forbindelse med den længe ventede pensionsre-

form, som nu endelig gerne skulle skaffe solidaritet og retfærdighed. Sammenligningen gjorde, at fortryllelsen uigenkaldeligt var brudt, at afklædningen af statsmandens ord også var nået ind i mit naive hjerte, der var blevet så rørt over at høre demokratiet så smukt forsvaret. Det er derfor min opgave i dag at forsøge at afklæde pensionsreformdebatten alle dens fraser og flokler; befolkningen skulle meget gerne vide, hvorledes de nøgne realiteter ser ud.

»Hvordan skal pensionisternes levevilkår forbedres?«, er overskriften på socialministerens pressemeddelelse i anledning af den nylygt udsendte rapport om principper for en reform af de sociale pensioner. Svaret fra min side er klart: Pensionisternes levevilkår skal forbedres, men ikke på en af de tre måder, rapporten foreslår.

Det er nemlig en skuffende rapport. Den er meget lidt imponerende, når det tages i betragtning, at det har været 4 år at producere den. Den er så meget mere skuffende, som den gang på gang er blevet brugt som undskyldning for, at socialdemokratiet ikke har villet være med til reelle forbedringer for samfundets virkelig svageste, men i stedet i sin egoistiske kamp mod solidaritet har beskyttet den herskende klasse på bekostning af erhvervslivet og på bekostning af dem, der har mest brug for hjælp, nemlig de ældre. Det er de ældre, der har skabt grundlaget for vor nuværende levestandard, og som har måttet se inflation, skatter og dårlige pensionsregler udhule værdien af det, mange havde troet skulle danne grundlaget for lidt ekstra på de gamle dage.

Er rapporten skuffende, er socialministerens redegørelse efter min opfattelse nærmest chokerende. Chokerende, fordi uenigheden inden for socialdemokratiet gør, at man højst troligt vil trække behandlingen af en pensionsreform i langdrag. Folket skal jo høres, lyder undskyldningsfrasen. Chokerende, fordi der kun opstilles tre muligheder, hvoraf den ene er status quo og de to andre er nytænkninger, der er så fantasifulde, at de blot vil udbyde forskellen i befolkningen til fordel for de højerelønnede og til ulempe for de svage, der også i dag rammes af socialdemokratiets manglende evner, selv om de også delvis er hoppet på al den omfattende propaganda og tror det modsatte. Chokerende, fordi socialministerens tanker om, hvilke fornøjelser der kan være tale om, efter min mening er helt utilstrækkelige.